

Емоційне налаштування.

Не урок, а справжне свято, бо полинем у світи. Мандруватимемо завзято, юний друже, я і ти. У поході будь уважним, добре думай, не спіши! Знай, що вчитись завжди важко, легше буде у житті!

Читацька розминка. Прочитай чистомовку.

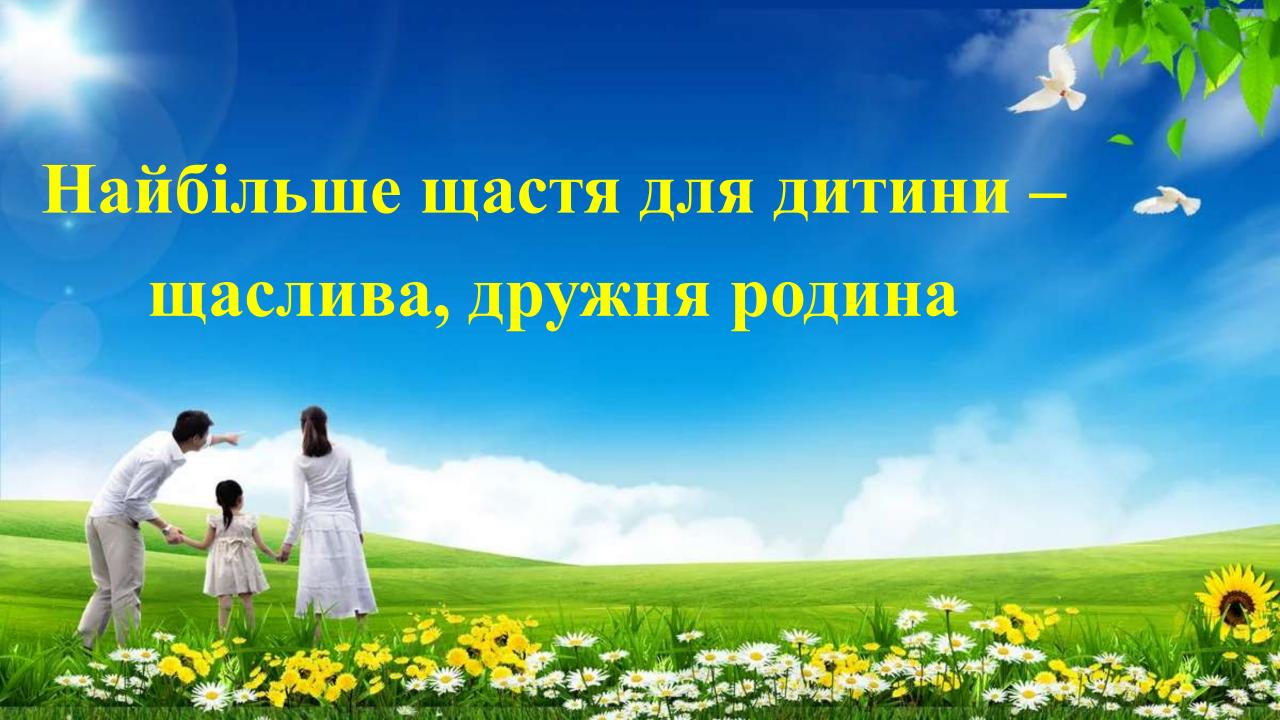

Ас-ас-ас - наш чудовий клас, Зі-зі-зі - усі ми друзі.

Ем-ем-ем - нікого не підведем!

Ім-ім-ім – нам весело усім!

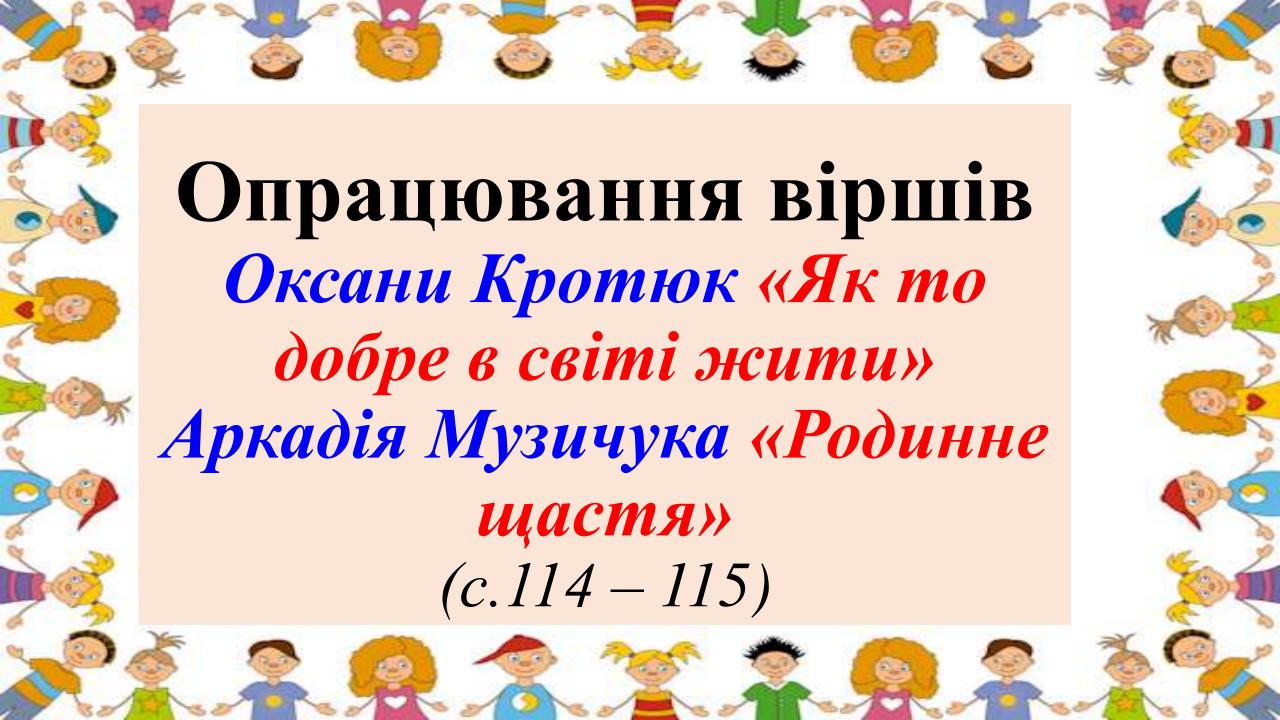

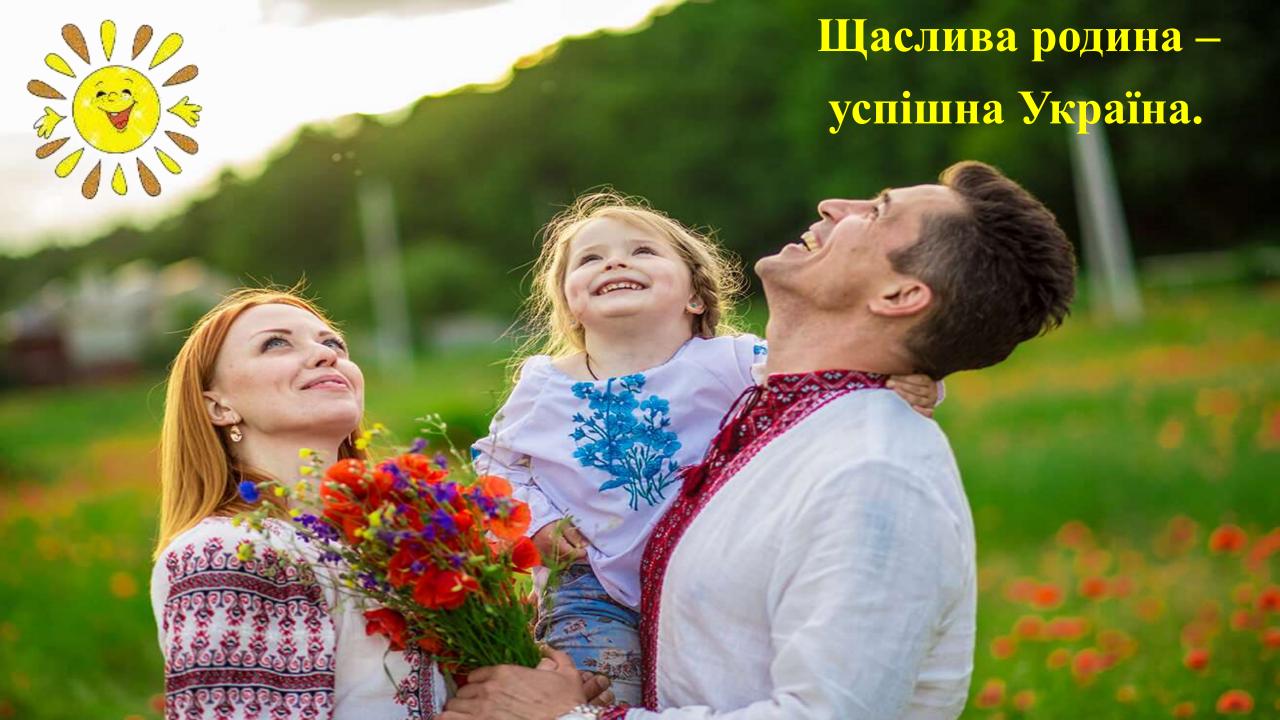

«...А що дитині треба? Дім красивий, білий. І, як світлий образ, Мамин погляд добрий, Й батька дорогого Чути добре слово. А ще гарно б мати I cecmpy, і брата...»

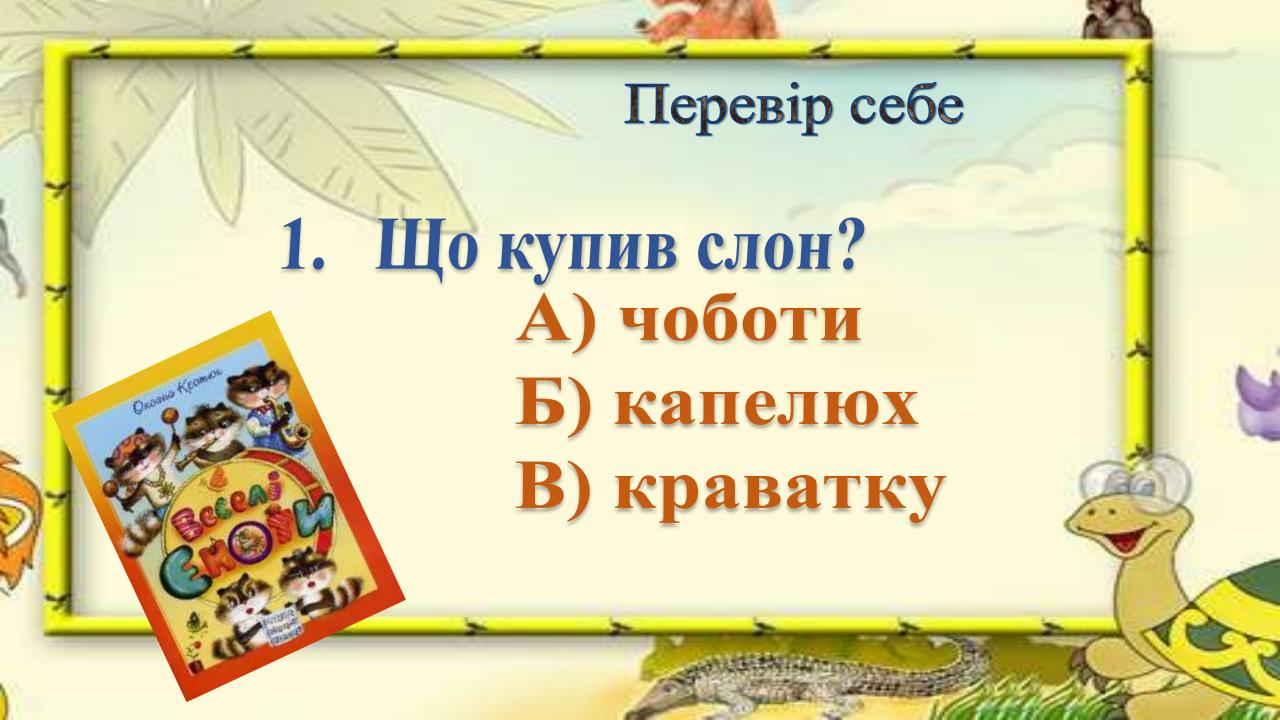

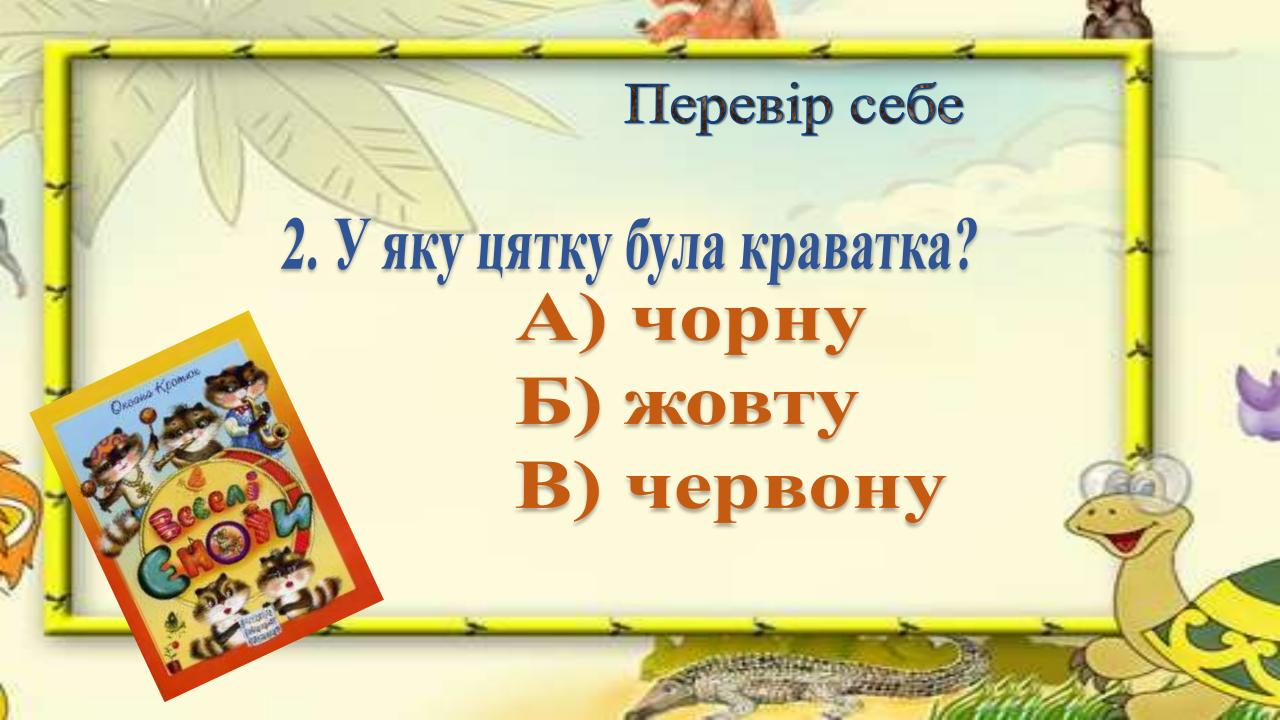

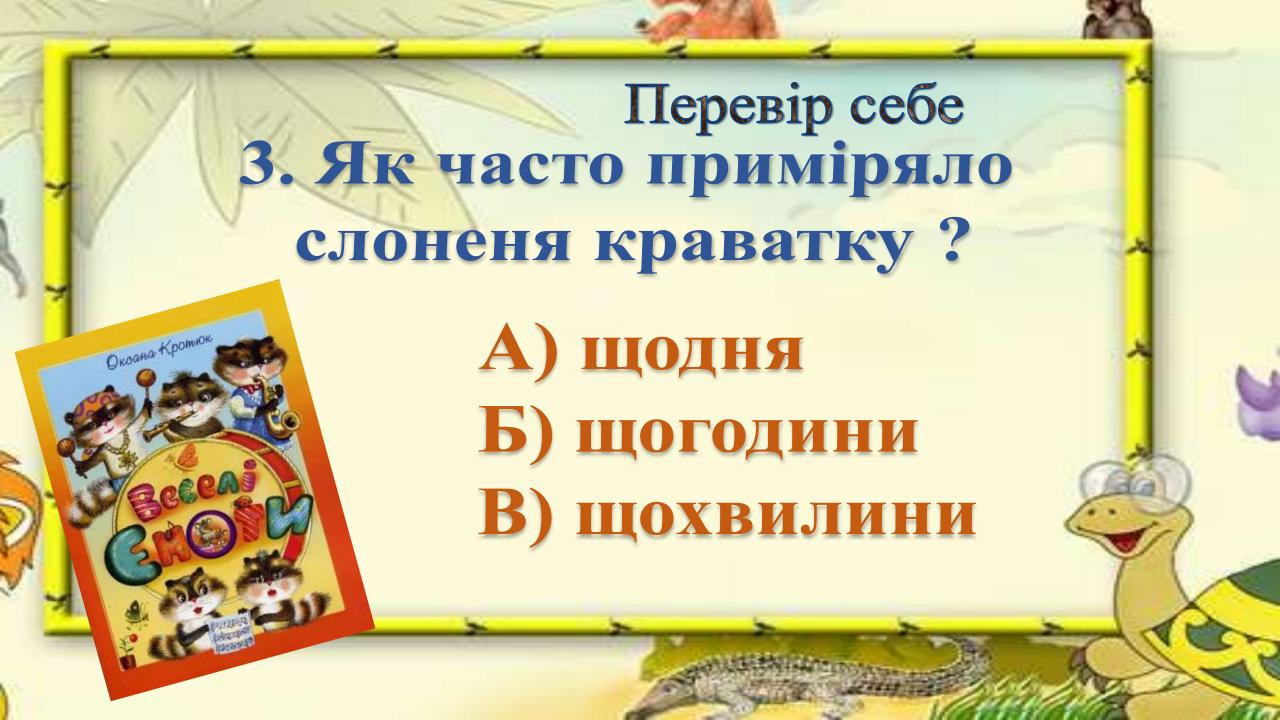

Відгадайте загадку

Бігають круг сонечка
Шість синочків і дві
дочки,
Промайнуть роки і дні,
Але не зустрінуться вони.

Планети

"Плутон" (уривок)

Валентина Вздульська

Щоб я погодилася з'їсти суп, коли була малою, мама мусила розповідати казку. Найулюбленішою була «Принцеса на горошині». Щоразу рідним доводилося вигадувати нове й нове продовження цієї казки й навіть малювати ілюстрації. Гадаю, я натренувала у своїй родині добрих казкарів. Не менш цікаво було ночувати в бабці. Перед сном вона на моє прохання неодмінно розповідала казку. Але швидко починала дрімати й крізь сон мурмотіла якісь нісенітниці. Врешті спала тільки бабця, а я тишком-нишком сміялася з «півнів у підштанках і ящиків, які встали й кудись побігли».

Плутон — це маленька планета на самому окрайці Сонячної системи. Така маленька, що її звуть карликовою. А дехто взагалі не вважає планетою. Навіть наш Місяць більший втричі, а важчий — у шість разів.

сонячні вітрила

Валентина Вздульська "Плутон" (уривок)

У нас із Плутоном своя історія. Вона почалася ще до мого народження.

Мама з татом тоді щойно одружилися. Моя мама — фізик, а тато — астроном. Вони зустрілися в університеті, де разом вчилися. На побачення батьки ходили в обсерваторію — дивитися в телескоп на планети й комети. А у весільну подорож вони вирушили в Карпати.

Узявши із собою намети й спальники, мама й тато ночували під зоряним небом. Метеори сипалися й сипалися над головою золотими рисками, кажуть вони.

Із весільної подорожі мої батьки привезли чорного, як космос, цуцика. Його назвали Плутон.

Плутон швидко виріс і з цуцика перетворився на великого пса. Коли він гавкав, здригалися стіни, а сусіди стукали в батарею.

— Баф! Баф! Баф!

Плутон мав дуже грізний вигляд. І лише ми з батьками знали, що насправді він добрий і лагідний.

Плутон був мені справжньою нянькою. Мама розповідає, що я навчився ходити, тримаючись за його спину. Якось він витяг мене з великої калюжі, в яку я впав.

Ми бігали наввипередки, грали в м'яча й разом бовталися в озері за містом. Якось ми ходили з Плутоном у ліс. Але з лісу він приніс кліща й довго потім одужував. Тож ми більше не брали Плутона

із собою на пікніки. Плутон і тепер дивиться на мене з фото. У нього добрий погляд і висолоплений язик. Він немов каже:

- Ти чого малий? Не переживай!

Але я переживаю. Мені хочеться обійняти Плутона. Але рік тому він потрапив під машину. І тепер його немає.

Батьки повторюють, що Плутон не зник назавжди. Що він просто переселився на небо. Може навіть на планету, яка зветься так само, як і він – Плутон.

- Як познайомилися тато і мама хлопчика?

- Коли в родини з'явився собака Плутон?
- Чому пес отримав таке ім'я?
- Чому Плутона можна вважати справжньою нянькою для героя оповідання?
- Що свідчить про те, що сім'я хлопчика була справді дружною?

Собака – друг людини

Домашнє завдання
Посібник «Сонячні вітрила»
с.112-118.

Перевірте, чи уважно ви читали твори, уміщені в цьому розділі. Виконайте завдання на с.119.

Фото робіт надішліть на Нитап

